

Arrest

nr. 225 913 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 10 augustus 2017 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Griekenland. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers al enige voorwaarde dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie .” Noch uit deze bepaling noch uit artikel 33, § 2, a van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° de omzetting naar nationaal recht vorm, volgt dat - voor zover aan deze voorwaarde is voldaan - de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

Voor zover verzoeker kanttekeningen plaatst bij het onderzoek gevoerd door en de behandeling van zijn verzoek door de bevoegde Griekse instanties, wijst de Raad er op dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn eventuele kritieken terzake niet kon doen gelden in Griekenland noch dat er hem daartoe geen effectieve beroepsmogelijkheid ter beschikking stond. Wat er ook van zij, zulk een kritiek heeft in wezen betrekking op de aard van de verleende bescherming in hoofde van verzoeker in Griekenland en faalt derhalve naar recht. Verzoeker beschikt er immers over internationale bescherming, in casu subsidiaire bescherming. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet legt als toepassingsvoorwaarde zoals gezegd geenszins op dat de betrokkene de vluchtelingenstatus dient te genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie; vereiste is dat deze internationale bescherming geniet, hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus. In tegenstelling tot wat verzoeker volhoudt, is de commissaris-generaal er op generlei wijze toe gehouden om na te gaan of hij desgevallend kan doen gelden dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

3. Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg, en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft aan dat een klacht neerleggen levensgevaarlijk zou zijn en dat de smokkelaar kan rekenen op een netwerk van

personen tegen wie verzoeker niet kan worden beschermd door de Griekse autoriteiten, doch komt met zijn betoog niet verder dan blote beweringen die in geen geval onderbouwd worden aan de hand van objectieve elementen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de Griekse autoriteiten onwillig of onmachtig zijn bescherming te verlenen voor de door hem voorgehouden problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij nooit klacht heeft ingediend bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de problemen die hij ondervond met de smokkelaar. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Met het verwijzen naar rechtspraak van het EHRM waarin Griekenland veroordeeld werd omdat zij geen bescherming geboden had aan personen die het slachtoffer zijn geweest van mensensmokkel, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen in Griekenland aan bescherming ontbreekt.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst in te dienen met de twee interviews die zij heeft afgelegd in Griekenland en een psychologisch attest waaruit blijkt dat zij nog altijd wordt begeleid. Verzoekende partij wijst erop dat uit de interviews ook blijkt dat zij slachtoffer is van paniekaanvallen en dat zij tevens slachtoffer is geweest van geweld in Griekenland. Verzoekende partij vervolgt dat zij aanwezig was toen haar beste vriend in het centrum in elkaar werd geslagen, de situatie was zo erg en gewelddadig in het centrum dat haar vrienden uiteindelijk teruggekeerd zijn naar Jemen waar zij gevaar lopen slachtoffer te worden van het geweld dat al jaren aansleept. Verzoekende partij stelt dat dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat er geen schending is in haar hoofde indien zij zou teruggestuurd worden naar Griekenland waar zij internationale bescherming heeft omdat zij dat niet concreet zou hebben ingevuld. Verzoekende partij vervolgt dat alle informatie over de situatie van internationaal beschermden in Griekenland aantoonde dat de basisrechten en noden door de Griekse autoriteiten niet worden gerespecteerd. Verzoekende partij moet aantonen dat zij op straat leefde, maar uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat nadat zij haar status had gekregen duidelijk werd gesteld dat zij het opvangcentrum na enkele maanden diende te verlaten en dat zij een toeslag kreeg van 60 euro per maand. Voor tal van diensten zoals huisvesting, tewerkstelling en sociale tegemoetkoming moet de beschermde bovendien de Griekse taal machtig zijn. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat deze taallessen niet voorhanden zijn zodat zij vooruitziend naar het feit dat zij op straat zou terecht komen, uit Griekenland is vertrokken. Volgens verzoekende partij heeft zij dan ook middels haar verklaringen concreet aangetoond dat zij terecht zal komen in mensonterende omstandigheden een situatie die nefast is voor elke internationaal beschermde in Griekenland, zoals dit ook duidelijk staat te lezen in de rapporten (zoals AIDA-rapport). Verzoekende partij wijst tevens naar het arrest Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 dat in de beschikking zelfs niet wordt aangehaald. Verzoekende partij licht toe dat het Hof oordeelt dat een vreemdeling niet naar een ander EU-land mag worden teruggestuurd indien deze zal terecht komen in een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet op de algemene situatie zoals deze blijkt uit de rapporten is verzoekende partij van oordeel dat personen die teruggestuurd worden naar Griekenland terecht zullen komen een onmenselijke en vernederende situatie.

4.2. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese

Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die de subsidiaire bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd en het AIDA rapport "Country Report: Greece" van 2018, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden opgemerkt dat blijkens verzoekende partij haar verklaringen de moeilijkste periode die verzoekende partij in Griekenland gekend heeft, was toen zij verbleef in een tentenkamp op het eiland Chios. Na drie à vier maanden geleefd te hebben in deze abominabele omstandigheden waarvan zij zowel tijdens haar interview voor de Griekse asielinstanties als voor het Commissariaat-generaal gewag maakt, huurde zij gedurende een vijftal maanden samen met een aantal andere jongeren een woonst in Athene en deelden ze de huur. Verzoekende partij woonde ook nog een tijd in

een caravan in het vluchtelingenkamp Cavalla, waarvan zij op het Commissariaat-generaal stelde dat het daar goed ging (notities persoonlijk onderhoud 14 november 2018, p. 6). De omstandigheden op het Griekse eiland zijn dus niet representatief voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Dient overigens benadrukt dat verzoekende partij over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Griekenland. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Verzoekende partij heeft echter na het ophalen van haar verblijfstitel in juni 2018 quasi onmiddellijk Griekenland verlaten (*ibid.*, p. 4). Uit verzoekende partij haar eigen verklaringen blijkt daarenboven dat zij geen werk heeft gezocht in de periode waarin zij in Griekenland verbleef, maar dat zij leefde van haar eigen middelen (*ibid.*, p. 5). Ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat er geen taallessen voorhanden waren, doch uit haar verklaringen blijkt dat zij studeerde toen zij in het centrum verbleef, maar dat zij na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning onmiddellijk vertrokken is (*ibid.*, p. 5). Het blijkt dat ook niet dat verzoekende partij ernstige inspanningen gedaan heeft om haar situatie in Griekenland te verbeteren. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij om hulp heeft gevraagd of zich heeft geïnformeerd inzake het verkrijgen van (materiële) steun of opvang, hoewel zij door haar statuut wel degelijk recht heeft op bepaalde voorzieningen in Griekenland. In plaats daarvan besloot verzoekende partij Griekenland te verlaten. De Raad benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om zich te informeren en om *in concreto* aan te tonen waarom zij geen aanspraak zou maken op steun of opvang. Het komt tevens aan verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat zij geen toegang heeft tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot onderwijs en integratiemogelijkheden, toegang tot sociale voorzieningen, toegang tot gezondheidszorg, en dat zij het slachtoffer werd van racisme of een haatmisdrijf. Verzoekende partij laat dit evenwel na. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij op zich geen problemen kende met instanties of burgers in Griekenland en zij laat uitdrukkelijk verstaan Griekenland enkel te hebben verlaten omdat haar asielpcedure er lang duurde, zij er slechts subsidiaire bescherming heeft gekregen en problemen had met haar smokkelaar (*ibid.*, p. 5).

Wat betreft verzoekende partij haar psychologische moeilijkheden, zoals blijkt uit het ter terechtzitting neergelegd medisch attest d.d. 5 augustus 2019 opgesteld door klinisch psycholoog P.J., stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen melding maakt van een gebrek aan dergelijke zorg in Griekenland. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland medische hulp kreeg en naar een psycholoog kon gaan (interview Griekenland 23 juni 2017, IMG-5124; notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Om die reden kan niet worden ingezien waarom verzoekende partij in Griekenland in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot psychologische ondersteuning.

Aldus kan verzoekende partij niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zal komen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS